

İŞÇİNİN SESİ

**65 yıl önce Suphileri
Kemaller öldürdü!**

**İşçi sınıfımız burjuvaziyi
lanetliyor
15'leri saygıyla
anıyor!**

**İşçinin Sesi'ni
alabileceğiniz
en yakın yer:**

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■ Yazışma adresi: PO Box 407 London, E16 2EA ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulundadır. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Bir Afgan'ın anlattıkları

Yoldaşlar, Bir süre önce gittiğim köyde 1980'de Türkiye'ye sığınmış olan bir Afganistanlıyla tanıştım. Bu kişi Afganistan'daki karşı-devrimciler arasında yer almış. Hatta Cemiyet-i İslam adlı karşı-devrimci örgütün aktif savunucularındanmış. Ama şimdi çok pişman. Bu kişi karşı-devrimci çetelerin silahlarını ABD ve Çin'den aldıklarını, Fransa'nın ise tıbbi yardım yaptığını söylüyor. Yiyecek sorunlarını ise büyük ölçüde toprak ağalarının yardımıyla çözüyorlarmış. Ayrıca yol kesip soygun yapıyor ya da köylere baskın yapıp, kendilerine yemek hazırlanmasını vb. istiyorlarmış. Afganistan'ın en geri kesimlerinde dini

inançlar çok güçlüymiş. Birçok insan radyoya "gavur icadı" diyor, bu yüzden dinlemiyormuş. Başlık parası yasayla yasaklandığı halde kız satma hâlâ çok yaygınmış. Bu kesimlerde "çocuklarımız komünist olur" diye çocuklarını okula göndermeme de yaygınmış. Hatta okulları tahrip ettikleri de oluyormuş. Doğru mu yanlış mı bilmem ama söylediğine göre, Hafızullah Amin, kızını okula göndermeyenleri karşısına almış.

Afganistan'da bugün bile kesin bir nüfus sayımı yapılamıyormuş. Eğitim ve sağlık hizmetleri ücretsizmiş. Ama doktorlar özel muayenehane açabiliyorlarmış. Köylerde geceleri hâlâ can güvenliği sorunu varmış. Bu karşı devrimci, gerici kişinin Türkiye'ye geldikten sonra gözleri açılmış. "Geri dönmek ister misin" diye sordum. "Kesmeyecek olduklarından emin olsam dönerim" dedi. Yoldaşa selamlar.

S.K., Marmara

Danimarka'da gelişen son olaylar

Ben gazetenin yeni okuyucusuyum. Size de ilk defa mektup yazıyorum.

Danimarka Kuzey Avrupa'nın küçük bir

Rüştü'ye

Aç gözlüler temiz canları ağlatanda
Al gözümün yaşını vur kalbimin sesine
Yakıcı bir alev olur
Delip geçmek için engelleri
Zulmü yıkmanın zamanıdır Rüştü
Hiyanetin kokusu pis
Rüştü'nün kalbi kan dağıtır
Yarıp parçalar engelleri
Kırmızı güçlü elleriyle
Tohumlar serper
Tohumlar filize dönmüştür
Yüreği çelik, bileği sağlam Rüştü
Savaşmazsak engeller engeller
Ama bunca nefes bunca yenilikle doludur
Kalırsak vuruşkan bir kartal gibi kalırız
Ölürsek bir parça yenilik için ölürüz

İla Kirşa

(Bu şiir, 40. yaş dolayısıyla Yürükoğlu yoldaşımıza yazılmıştır.)

ülkesi. Bu küçük ülkenin adı son günlerde sık sık kamuoyunda duyuluyor. Bizi ilgilendiren yanı ise 1985 yılının son aylarında işlenen siyasi bir cinayet.

Bilindiği gibi Türkiye Kürdistanı'ndan Mustafa Tangüner henüz kimliği açığa çıkmayan kişilerce Kopenhag şehrindeki evinde öldürüldü. Sonradan bu kişinin PPKK adlı örgütün üyesi olduğu açıklandı.

Şimdi de, öldürülen Mustafa Tangüner'in en yakın arkadaşı olan Eyüp Kemal Adsız 10 Aralık 1985'ten beri kayıp. Şimdiye kadar en ufak bir haber yok. Bugünkü *Politiken* gazetesinde bu olayla ilgili olarak Danimarka polisinin açıklaması var. Danimarka polisi, bütün araştırma ve aramalara rağmen Eyüp'ü

bulamadıklarını söylüyor. Bu kişinin buradaki arkadaşları da Eyüp'ün kaçırılmış olabileceğini şanıyorlar.

Son günlerde Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde Türk, Kürt bazı devrimciler öldürülüyor. Giderek işlenen cinayetler artıyor.

Buna paralel olarak Danimarka'da özellikle politik mülteciler arasında korku gözleniyor. Hemen herkesin içinden "beni de birileri öldürebilir" düşüncesi geçiyor. Hava karardıktan sonra herkes evine kapanıyor. Sol Birlik takımı ise sürüler halinde geziyor.

Bence bugüne kadar devrimci basında, bu konuyla ilgili kamuoyunu tatmin eden bir yazı ve açıklama çıkmadı.

Birçok politik insanın korkuya kapıldığı bir

Düşünmeyi düşündüm

Bembeyaz duvarları gülücük gibi süsleyen çiçeklerin arasında,
yusuvarlak bir masanın kenarında sandalyeme kaykılıp oturdum.
Düşünmeyi düşündüm.
kahve yudumlamanın zevkine ererken.
Aklıma ne getirsem acaba, diye düşündüm.
Sen gelmedin, karım da çocuklarım da yoldaşım da gelmedi aklıma.
Şeyi düşündüm — neyi? —
Puslu Dover sabahını, bembeyaz sırtlara dayanmış cıvil cıvil gemi trafiğini,
Paris'te Lüksemburg bahçelerini amaçsız ve yalnız adımlayışımı düşündüm, Eyfel'in altında yapraklara tekme savururken.
Stokholm limanında rüzgar sırtımdan üfürür ve ben binaların güzelliğini seyrederken içim coşku doldu, mimarlığa saygı, imrendim.
Oslo'da koca parktaki heykellerin arasında gezindim, onlar buz gibi avuçlarını bilincimde gezdirir ve beni okşarken.
Yürüdüm de suya vardım, kanal kenarından bir demet lale aldım — hiç kimseye armağan —
Rengarenk çiçeğe kesti aklım, daldım anıların tertemiz yatağında.
Kuşlara yem verdim Sakrekör'ün merdivenlerinde, elele tutuştum tivoliyle Kopenhag'da Şiheveningen'de maytaplar patlar

ve gökyüzü renk cümbüşüyle hora teperken Islington'da çok yavaş sürdüm otomobili, öyle yavaş ki ağaçlar iki yanımda raksettiler ulu mevlevi dervişiymişçesine.

Ve Hamburg'da vinçler, vinçler — dururken — vinçler — ter dökerken her iniş kalkışta — vinçler — beni yüklerken Brezilya yolcusu bir geminin kapkaranlık ambarına —

açlık ve susuzluk içinde uyuyakalmışım zifiri karanlıkta.

Uyandım, kavga şiirleri yazmadım diye utanmadım kendimden,

Neden, dedim neden yazamaz insan her düşüncesini, sevgisini ve gündüz gördüğü düşü, birbuçuk saatin huzurunu neden kaleme alamaz, yazamaz kendince?

Peh! Özgürlük diyebilirler bir de! Hiç kimse

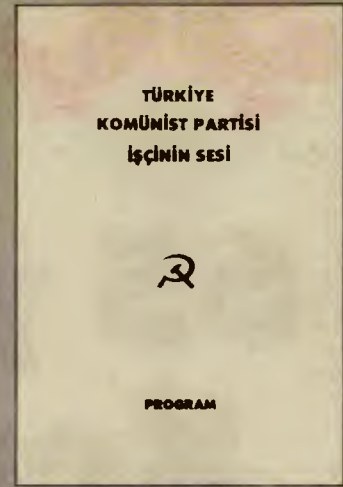
evet, hiç kimse ve hiçbir şey — şu anda — ilgilendirmiyor beni.

kahve ve acımtırak tütün kokusu ve dağlara özlem, dorukta dolaşan bir kartala yani.

Dünyanın değilse bile, kendimin merkezi oldum demin, düşünmeyi düşündüm "birey" in benliğine büründüm, ama sıktı beni böylesi "özgürlük".

Kahvemi içtim, derneğe döndüm.

Mercan Köklü

ÇIKTI!

Fiyatı: Türkiye'de 100 TL., yurt dışında 3 Sterlin
İsteme adresi: PO Box 407 London E16 2EA

Ayrıca Program'ın ciltli ve deri ciltli kopyaları hazırlanmıştır. Elimizde çok az sayıda bulunan bu kopyaları aynı adresten isteyebilirsiniz. Ciltli Program: £7.50 Deri ciltli Program £10

Yoldaşlar, Siyasal çalışmayı yükseltme kampanyamız boyunca gazetemizin birinci sayfası afiş biçiminde çıkacaktır. Kampanya süresince başyazıları 16. sayfada yayınlayacağız.

İşçinin Sesi

dönemde bence *İşçinin Sesi* bu konuyla ilgili geniş bir yazı yazmalı. Birçok kişide siyaseti bırakma eğilimi gözlüyorum. Oysa korkunun yerini mücadele almalı, ama nasıl?

Menşevik TKP, yılbaşını bir dernek lokalinde yapılan yılbaşı eğlencesiyle kutladı. Eğlenceye buradaki her TKP üyesi katılmadı. Bunlar parti içindeki muhalefetti. Ben

muhalefetten birine geceye için katılmadın diye sordum. "Bir de yılbaşını çoluk çocukla evde yapayım dedim" diye yanıtladı. Öte yandan geceye katılan bir menşeviğe de gece nasıldı diye sordum. "Şimdiye kadar bu kadar içki içmemiştim" dedi sırtarak.

Ben bu yeni yıl başlangıcında *İşçinin Sesi*'ne dostça selam ederim.

Sinan, Danimarka

Bakanlar Kurulu Türkiye'de *Faşizmin Çözülüşü*'nü "yasakladı". Ama *Faşizmin Çözülüşü* Türkiye'de dağıtılıyor, okunuyor.

Faşizmin Çözülüşü'nü okuyun, okutun!

İsteme adresi: P.O. Box 407, London E16 2EA.

İşçinin Sesi'ne abone ol! Türkiye'den 4 kitap göndererek *İşçinin Sesi*'ne abone olabilirsiniz. Yazışma adresi: P.O. Box 407, London E16 2EA.

15 yoldaşımızın katli yalnızca acı değil önemli dersler taşıyan bir olaydır.

GÖRMEK İSTEYENLERE

28-29 Ocak 1986, partimiz kurucularından 15 yoldaşımızın Kemalist burjuvazi tarafından Karadeniz'de boğdurulmasının 65. yıldönümüdür. Türkiye Komünist Partisi'nin tüm komünist birikimini onurla taşıyan bir parti olarak, 15 yoldaşımızın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

15 yoldaşımızın burjuvazi tarafından katledilmesi komünistler için yalnızca acı bir anıdan ibaret değildir. Tam tersine çok öğretici, önemli derslerle dolu bir olaydır. Özellikle burjuva akımlara tutum konusunda.

15 yoldaşımız 1921 yılında öldürüldü. O tarihler, kapitalizmin emperyalizm aşamasına eriştiği tarihlerdi. Marks'ın "kapitalizm ayakları üstünde dikildiği andan itibaren gericileşmeye başlar" diyerek ifade ettiği burjuvazinin gericileşmesi olgusunun emperyalizmle birlikte yeni bir aşamaya ulaştığı ve tüm dünya çapında yayıldığı tarihlerdi. Ancak bugünlerle kıyaslasak, bu olgu henüz çok yeni bir olguydu. Diyebiliriz ki, Türkiye burjuvazisi, 15 yoldaşımızı boğdurttuğu günlerde, "olabileceği en ilerici, devrimci, demokrat" çağındaydı.

Türkiye burjuvazisi hem çağın hem de güçlü tarihsel-toplumsal faktörlerin etkisiyle hiçbir zaman ilerici, demokrat, devrimci bir burjuvazi olmadı. II. Konferans kararlarında burjuva ideolojisinin Türkiye koşulların-

Oportünizmle "azıcık"ken savaşı başlatan, onunla tam bir kopmayı gerçekleştiren bir parti olarak "en ileri olabileceği" çağda partimize bu azgın saldırıyı düzenleyen Türkiye burjuvazisini lanetliyor, 15 yoldaşımızı saygıyla anıyoruz.

da büründüğü kimlik olan Kemalizm konusunda şöyle deniyordu:

"Sömürgeci bir imparatorluğun burjuvazisini yansıttığından yayılmacıdır. Yarı-sömürgeleşen ve çökmekte olan bir ülkenin burjuvazisini yansıttığından statükocudur. Ağırılığıyla Prusya-tipi kapitalistleşmeyle oluşan bir sınıfı yansıttığından hiçbir zaman demokratik olamamıştır. Tarih sahnesine yaşlı doğmuş bir sınıfı yansıttığından karşı-devrimcidir." (TKP II. Leninciler Konferansı 1981, Kararlar, s.49)

Kemalist burjuvazinin daha devleti bile ele geçirmeden, üstelik bu kritik günlerinde dünyanın ilk proleter devletinden çok değerli yardımlar alırken TKP liderlerini hunharca öldürtmesi, onun baştan beri karşı-devrimci olan sınıf bilincinin keskinliğini gösteren çok çarpıcı bir örnektir.

TKP'nin 15 yöneticisinin, partinin kuruluşundan çok kısa bir süre sonra, Anadolu topraklarına adım atar atmaz öldürülmesi, komünistler açısından burjuvaziye tutum konusunda büyük

bir uyarı taşıyordu. Kemalist hareketin, "nesnel olarak belirli bir tarihsel anda gördüğü sınırlı ilerici işlev"den yola çıkarak ona ilerici, anti-emperyalist, demokrat vb. özellikler atfetmenin yanlışlığını pratik olarak kanıtlıyordu.

Ama oportünistlere ne gam! Onlar burjuva kuyrukçuluğu yapabilmek adına bu hunharca saldırıyı onursuzca içlerine sindirdiler. Kendilerini haklı çıkarabilmek için de 15'lerin öldürülmesi hakkında "yeni teoriler" üretmeye koyuldular. 15'lerin öldürülmesinin suçunu Kazım Karabekir gibi "gerici paşa"lara vb. yükleyip Mustafa Kemal'i ve Kemalist burjuvaziyi "akladılar"!

Ülkede işçi sınıfının gelişmediği ve kapitalizmin dünya çapında gericileşmesi olgusunun henüz yeni olduğu koşullarda, verilen 15 ölüye rağmen Kemalizmi aklama çabaları, oportünist bir hatadır. Türkiye Komünist Partisi'nin tarihini karartan bir hatadır. Ama aynı hatayı bugün de yinelemek artık bir hata değil ihanettir.

Resmi TKP, Mustafa Suphile-

rin öldürülmesinin yıldönümlerinde hep eylemler, anma geceleri vb. düzenler. Bu, onların "TKP'nin gerçek mirasçısı" olduklarını ispat etmek için başvurdukları bir yoldur. Gerçekten de onlar, "TKP'nin burjuva kuyrukçusu, oportünist mirasının" gerçek temsilcileridir. Onlara göre de Suphileri öldürten Kazım Karabekir gibi gerici paşalardır! Atatürk, Lenin'in dostudur! Gericiler bu dostluğu(!) bozmak amacıyla bu cinayeti düzenlemişlerdir vb.

Ancak, falcılık yapmış gibi olmayalım ama Kutlu'nun son zamanlarda icat ettiği "üçüncü program"dan sonra resmi TKP'ye bu oportünist miras bile dar gelecektir. Çünkü, Mustafa Kemal'in bu korkunç cinayette hiçbir suçunun olmadığı teorisi "ilerici" burjuvaziyle bağlaşıklık kurabilmek adına ortaya atılmıştı. Oysa Kutlular, Türkiye'de faşizmin varlığını ilan ettikleri günden bu yana en gerici burjuva akımlarla bağlaşıklık kurmaya çalışıyorlar. "Demokrasiyi elde etme aşaması" adını verdikleri (bak: *Yol ve Amaç*,

Temmuz 1985) bu yeni aşama, Mustafa Suphilerin öldürülmesi konusundaki oportünist teorinin değiştirilmesini gerektirmektedir. Menşeviklerin gerici burjuva akımlarla bağlaşıklık kurabilmek için Kazım Karabekir gibi "gerici paşaları" da aklamaları gerekmektedir. Onlara bir ipucu verelim: Asıl suçlu, ne Kemalistler, ne "gerici" burjuvazinin temsilcisi "gerici paşalar"dır. Asıl suçlu "gözü dönmüş bir katil" olan kahya Yahya'dır!

Bugün, resmi TKP'nin ulaştığı oportünizm düzeyi, yalnızca komünist ilkelere değil, her türlü sağduyuya, yaşamın gösterdiği basit gerçeklere bile terstir. Ancak Kutlu oportünizmi, gökten zembille düşmemiştir. Bilen yoldaş zamanındaki sosyal-demokrat burjuvazi kuyrukçusu "azıcık oportünizm" azıta azıta bu duruma gelmiştir. Yürükoğlu yoldaşımızın dediği gibi "azıcık oportünizm azıcık hamileliğe benzer". Sonunda mutlaka bebek doğar. Komünist hareketin yüzkarası olan bu bebeğin bugünkü adı partizan oportünizmi, Kutlu oportünizmidir.

Oportünizmle "azıcık"ken savaşı başlatan, onunla tam bir kopmayı gerçekleştiren bir parti olarak "en ilerici olabileceği" çağda partimize bu azgın saldırıyı düzenleyen Türkiye burjuvazisini lanetliyor, 15 yoldaşımızı saygıyla anıyoruz.

Aliye P. Atılgan

LENİN'İ ANIYORUZ

Lenin'in ölümünün 62. yıldönümünde Lenin'in anısı önünde saygıyla eğilen komünistler, Leninci ilkeleri, Leninizm bayrağını Türkiye'de devrim savaşı içinde yükseklerde dalgalandırıyorlar, dalgaladıra-caklar.

NAZIM 84 YAŞINDA

Nazım, bir komünist ve bir şairdi. Umudu sosyalist bir Türkiye görmektir, bunun için ömrü boyunca savaştı. Türkiye komünistleri olarak aynı yoldan inançla, bilinçle, coşkuyla yürüyoruz. Nazım 84 yaşında, aramızda.

İŞÇİNİN SESİ

R. Yürükoğlu

Türkiye devrimci hareketinde uzunca bir süredir yeni bir kriz gözlenmektedir. Bu kriz yönetim kadrolarının sıkıntılarında, örgütlerin somut siyaset üretmeyişlerinde, oportünizmin yaygınlaşmasında, yeni bölünmelerde ve bu kez "kadro" denilen kesimlerin yaygın biçimde siyaset dışına çıkmasında kendini dışa vurmaktadır.

Bu yazımızda, önce resmi partide gelişmekte olan son muhalefet hareketine, sonra devrimci hareketteki krizi yaratan ortamla birlikte partimizin yapması gerekenlere değineceğiz.

Marksızmi daha iyi öğr nm ye ve işçiye

Bugün resmi partide yaygın bir başkaldırı gelişmektedir. Son haftalarda bu muhalefet hareketi hızla kristalize olmakta, yapmaya niyetlendikleri ve niyetlenmedikleri giderek belirginleşmektedir.

Söz konusu muhalefet örgütlü bir bütün değildir. Birbirinden kopuk birkaç odak söz konusudur. Bu odakları kısaca şöyle tanımlayabiliriz. Yetenekleri ve o an tuttukları konum nedeniyle Türkiye'de belirli bir örgütlenme başarmış ve adını duyurmuş yoldaşların başlattığı bir muhalefet hareketi var. Dün yönetimin çok yakınında çeşitli katlarda görev yapmış, özellikle Türkiye'de 1979 sonrası parti içi operasyonlarda rol üstlenmiş yoldaşlar. *İşçinin Sesi* parti dışına nasıl itildi, Erdal yoldaşın ayrılma olayından sonra partizan kliği kongreyi nasıl hazırladı, Türkiye ve Avrupa örgütlerinde yaptığı tasfiyelerle üstünlüğünü nasıl kurdu, bunları iyi bilen yoldaşlar.

Muhalefet içinde bir başka gurup, Türkiye'de partizan kliğine muhalefet etmiş, yurt dışına çıkınca muhalefetini "sessizleştirilmiş" ve merkeze nesnel olarak destek vermiş bir guruptur. Dikkatli bakan gözler için bu gurubun Avrupa'da kendine taban hazırladığı açıktır. Gizli bir muhalefet, daha da kötüsü, gizli bir klik örgütlenmesi. Tüm Avrupa çapında insanlar birbirlerine gidiyor geliyorlar. Konuşuluyor, görüşülüyor... Fakat bunların sonucunda resmi çizgiye alternatif çıkartılmıyor. Hesap şudur: TKP tarihinde çok tasfiye oldu, bunların birinin sonucunda partizan kliği hasbelkader başa geldi. Türkiye'de işler değişir, yine birşeyler olur, bunlar da gider. Gittikleri gün alternatif gerekir. Partiden atılmayalım,

gurup yapımızı partizaninkine benzer biçimde kuralım.

Muhalefet içinde gurup oluşturmadan bize dikkatle bakan, *İşçinin Sesi*'nin yankısından etkilenen yoldaşlar da var. Bunlar, son aylarda aramıza katılan yoldaşlardan farklı konumdalar. Türkiye'de komünist partisinin iktidar için alternatif olmadığına ama TKP'nin uzun süre demokrasi savaşımında bayrak taşıyıcılığı yapacağına inanmışlar. Şunları diyorlar: Partizan kliği bir yere gidemez, siz doğru şeyler söylüyorsunuz, yeni konuları gündeme getirmekten çekinmiyorsunuz, hareketinizin bilgi ve militanlık düzeyi yüksek. Bunlar güzel ama size bir tavsiyemiz var: Sovyetler Birliği konusunda dikkatli olun, ona ters düşmeyin. Böyle sözleri duyduğunda insan gerçekten şaşırıyor. Gündeme yeni ve doğru olarak getirdiğimiz herşey aslında bu noktadan başlayarak ortaya çıkmıştır. Kafamızda böyle idealizasyonları yıkabildiğimiz için bunları yapabileme cesaretini bulabilmişiz.

Muhalefet gurupları içinde çeşitli alt guruplaşmalar da var. Bu guruplaşmalar birbirleriyle ilişki kurmaya başladı ve bazıları Türkiye ile bağ sürdürmeye çalışıyor.

Resmi partideki son bunalım içinde muhalefetin durumu en genel çerçevesiyle sanırım böyle çizilebilir.

Bu çerçeve içinde konspirasyonu bozmadan birkaç şey söy-

lemek istiyorum. Onların konspirasyonunu bozmak istemiyoruz ama o partide bugün konspirasyon kalmamıştır. Devrimci komünist normlar, devrimci disiplin yaşamıyorsa konspirasyon olanaksızdır. Yıllarca bize ajan, polis dediler. Kendileri böyle olmadığını domuzuna biliyorlardı. Binlerce bilgi ve hatta bilgi kırıntısını en ufak bir olasılıkla polise sızabilir diye kullanmadığımızı iyi biliyorlardı. Gelelim bugüne. Bizi konspirasyonu bozmakla yalan yere suçlayanların durumuna bakın. Resmi partinin bugünkü yapısı, konspirasyonu tümüyle ortadan kaldırmıştır.

Örneğin, bir zamanlar partinin en iyi saklanan sırlarından olan "okul" konusu bugün ayağa düşmüştür. Her yerde, her sohbetinde rahat rahat konuşuluyor. Daha da önemlisi, polis nasıl olsa herşeyi biliyor mantığı öylesine yerleşmiş, devlete güvenle umutsuzluk birbirine öylesine karışmış ki, herşey ortalıkta konuşuluyor. Kim nerede yöneticiydi, nasıl gitti, yerine kim geldi vb.

Muhalefet bütününe şimdi belirlenmiş özellikleri yazı-çizgiyle arasının pek hoş olmamasıdır. Herşeyi söylüyorlar fakat söylediklerini yazmada ve devrimci kamuoyuna sunmada isteksiz davranıyorlar. Oysa biliyoruz ki, sözle yapılan muhalefetin her an uzlaşmaya açık bir yapısı vardır. Resmi partideki bugünkü muha-

leket açıkça, gerçek bir komünist gibi devrimci kamuoyu önüne çıkmadığı sürece her an geri kaçma, uzlaşma olasılığı olacaktır. Dilin kemiği yok. Buna benzer olaylar yaşandı.

Bu alanda son önemli gelişmelerden biri, parti yönetimini likidatörlükle suçlayan iki metnin kamuoyuna sunulmuş olmasıdır. (Bunları bu sayımızda yayımlıyoruz.) Her komünistin büyük bir dikkatle okuması gereken bu somut eleştirileri yayımlayanlar yazımızın başında değindiğimiz birinci muhalefet gurubudur. Bildirinin açık kavgaya başlama işareti olduğunu belirtiyorlar. Bir dizi kitapla, devrimci durum yıllarında ve cunta döneminde partideki reformist çizgiyi olayların diliyle sergilemeyi amaçlıyorlar. Kendi deyimleriyle "biz Marks-Engels-Lenin'den alıntılarla genel siyaset üretmek istemiyoruz, olayların diliyle reformist ideolojiyi anlatacağız" diyorlar.

İşçinin Sesi yıllardan beri devrimci siyaset izlenmediğinde örgüt çalışmasının asla devrimci temelde yürüyemeyeceğini anlatıyor. Reformist siyasetin kaynaklarının nerelerde ve hangi ideolojik noktalarda olduğunu göstermeye çalışıyor. Bu yoldaşlar da bu gerçekleri kendi yollarından gördüler. Şimdi bunları yazıya dökerlerse Türkiye devrimci hareketi için genel bir kazanç olur.

Bu sayımızda okuyacağınız iki kısa metin bile tüyler ürpertici gerçekleri belgelemektedir. Dünyanın neresinde, hangi komünist partisi böyle bir "kongre" toplamıştır? Bu ne ahlaksız kafadır ki, "perdeli kongre"yi bulabilmiştir? Kongre partidir. Kongreden başka "yukarıda", kongreden başka bir parti, bir irade yoktur. Söz konusu davranış, ister "perde"nin arkasına Türkiye diye Avrupa'dan gelenleri koyabilmek için düzenlenmiş bir sahtecilik olsun, ister MK'nın kongreye gelen delegelere (kendileri seçmiş oldukları halde!) "güvensizliğini" yansıtsın, resmi partide kongrenin partinin en yüksek iradesi olmadığını, SCY iradesinin daha yüksek olduğunun kanıtıdır. MK'ya seçilenlerin kongre tarafından bilinmemesi de aynı şeydir.

Kaldığımız yere dönersek, oportünizme karşı açık kavgaya başlamış olan birinci gurup dışında (bu gurubun geleceği, kavgada atacağı adımlara bağlıdır), bir yığın olarak bu muhalefet hareketi Türkiye komünist

hareketinin yetiştirip harcadığı bir kuşağı gösteriyor. Ancak, son bunalımla menşevik siyaset uluslararası düzeyde bir yara daha alacaktır. Krizleri de sürecektir.

Gelişmeleri izliyoruz, gelişmelerle ilgiliyiz, fakat işimize bakıyoruz. Tüm çabamız işçileri devrimci siyaset çevresinde örgütlemek, kendi anlayışımızla kadro yetiştirmek ve görevlerimize uygun bir örgüt bütünlüğü yaratmak üstünedir.

II

Bugün devrimci harekette içinde ciddi sorunlar olmayan örgüt yok gibidir. Bu durum, şu ya da bu örgütü ilgilendiren tekil sorun olarak ele alınamaz. Birbirine hiç benzemeyen örgütlerin hemen hemen tümünde varolan durum, bunalımın, örgütlerin kendi iç yapıları bir yana, nesnel bir durumdan kaynaklandığının kanıtıdır.

Bugünkü derin bunalım asıl olarak örgütlerin dışında bazı nedenlerden kaynaklanıyorsa, o zaman bizi de ilgilendirir. Partimizin bugünkü yapısı içinde çalışmalardan doğabilecek cinsten bunalım olmaz. Fakat bunalım ortamdan kaynaklanıyorsa, biz de akıllı davranmak zorundayız, partimiz içinde olabileceği kadarıyla bile olmamasına çalışmalıyız.

Türkiye'de durum değişti, faşizm çözüldü, işler açılıyor. Bu değişiklik iki ögeyi birlikte getiriyor. Birincisi, siyasal olarak ne yapmak gerektiğini bilip bilmeme sorunu var. Partimiz dışındaki örgütlere baktığımızda, siyasal olarak ne yapacağını bilemiyor bu örgütler. Bazıları pratik alanda ne yapacağını biliyor, onun teorik açılımını kurmayı bilemiyor. Bir yandan bugünkü rejime "faşist" diyor, öte yandan hatta en olmadık biçimde legalist bir çalışma yürütüyor. Çoğunluk ise ne pratik, ne teorik alanda ne yapacağını bilemiyor. Partimizde böyle bir durum, böyle bir açmaz yoktur. Partimizin, tüm örgüt olarak sıkıntısını çektiği yön, gösterilen hedeflerle bu hedeflerin gerçekleşmesi arasındaki diyalektik çelişkidir. Bu her zaman böyle olacak, her zaman hedeflenenle yapılabilen arasında bir aralık kalacaktır. Ancak, hedeflemek, pratikle bu arayı kapatılmade ilk adımdır. İkinci adım ise, pratik çalışmada ardıcıl, inatçı, güçlükleri göğüsleyen bir tutumla yer almaktır. Bu gerçekleri kavratsak, parti

İŞÇİNİN SESİ

ÇEK-AL

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!
Karkerên hemû welatan yekbin!

Demokrasi için
tek yol devrim!
Yıl:11, Sayı:298, 20 Ocak 1986

Haydar Kutlu'nun *Yol ve Amaç*'in Temmuz sayısındaki yazısını çeşitli yönleriyle ele alan bu Çek-al iki sayı sürecek. Bu sayıda, söz konusu yazının geneli ve H. Kutlu'nun teorik konumu anlatılarak, resmi TKP yönetiminin "demokratik" burjuva muhalefete destek vermek savıyla yeni bir aşamaya vardığı kuyrukçuluk sergileniyor.

Sosyal demokratlaşma sürecinde bir dönemeç daha

Emine Engin

Geçen sayımızda çıkan "Daha güçlü TKP bugünden var" başlıklı yazıda, Haydar Kutlu'nun *Yol ve Amaç*'in Temmuz sayısındaki yazısının bazı yanlarına değinmiştik ve bu tüyler ürpertici yazının başka yanlarıyla da ele alınmasında büyük yarar olduğunu belirtmiştik. Burada Haydar Kutlu'nun yazısını öteki yanlarıyla da ele alacağız.

I GİRİŞ

YAZININ GENELİ ÜZERİNE

Resmi TKP yönetiminin sosyal demokratlaşmakta olduğu fikrini biz gazetede bir süredir işliyorduk. Yaşamda bunun belirtileri giderek artıyordu. Haydar Kutlu'nun söz konusu yazısı da bunu *derinlemesine, teorik derinliğiyle* belgeliyor. Yazının tüyler ürperticiliği buradan geliyor.

Oportünizm gerçekte bir süreçtir ve durdurulmazsa, yavaş ya da hızlı ilerler. İ. Bilen'de olduğu gibi siyasal taktiklerden başlar, giderek teoriye doğru derinleşir ve sonunda Marksizm-Leninizmden tümüyle farklılaşır. Haydar Kutlu'da olduğu gibi sosyal demokratlaşır.

Partizan kliğinin sosyal demokratlaşma süreci yazıda öyle güzel yansıyor ki, süreci bir merdiven gibi basamak basamak görmek olanaklıdır. Hatta nereye baksan basamaklar görüyorsun. Dev-

rimci aşama açısından bak, dört program. Demokrasi anlayışı açısından bak önce üç program görülüyor. Hemen ardından Sol Birlik programı, onun ardından Sol Birlik'in ve burjuva muhalefetin programlarının ortak noktalarını içeren ikinci bir program geliyor ve programlar beş ediyor. Adeta Haydar Kutlu, kliğiyle birlikte merdivenlerden yuvarlanıyor ve hızla başka bir kata, sosyal demokrasi katına yaklaşıyor.

Yazı herhangi bir siyasal parti için bile son derece kişilsiz sayılacak, akıl almaz düzeyde bir kuyrukçuluğun yanı sıra, Marksizm-Leninizmin temellerine sinsi bir saldırı örneğidir. Yazıda Marksizm-Leninizmin en temel bazı doğruları *teorik olarak ve bilinçli bir çabayla* çarpıtılmaktadır. Marksizm-Leninizme sinsi bir düşmanlık satır aralarından yansımaktadır. Gerçekte partizan kliğine sosyal demokratlaşma değil de sosyal demokratlaşma diyorsak, bunun tek nedeni saldırının henüz sinsi olduğu değildir. Bu kliğin hâlâ Marksist-Leninist *görünme taktiği* izlemesidir. Bilindiği gibi sosyal demokrat olmak, bu taktiğin de değişmesini, Marksizm-Leninizme düşmanlığın daha açıkça yansımaları gerektirir.

Yukarıda söylenenlerle bağlı olarak yazının üç ana yönü vardır: Bir, siyasal düzeyde akıl almaz kuyrukçuluk savunusu, iki, Marksizm-Leninizmle ilgisi olma-

yan teorik görüşler ve üç, Marksizm-Leninizmin bilinçli olarak, düşmanca çarpıtılması. Biz bu yazıda daha çok son iki yön açısından yaklaşacağız, birinci yöne, bunlar için gerekli olduğu düzeyde ve bunların arasında değineceğiz.

Önce Marksizm-Leninizmin bilinçli olarak, düşmanca çarpıtılmasından başlayalım.

II SİSTEMATİK ÇARPITIMLAR VE SİNSİ DÜŞMANLIK

Öyle durumlar olur ki, gerçekler ve doğrular çırılçıplak ortadadır ama kişiler ya da guruplar, kendi bakış açılarının, gözlerinin, kafalarının bozukluğu nedeniyle onları bir türlü algılayamazlar. Bu ille de kötü niyet taşıyabilir. Kendi söylediğini doğru sanma, gerçeğin öyle olduğuna içtenlikle inanma, yani sınıfsal konum vb. nedeniyle yanlış niyet söz konusudur.

Haydar Kutlu böyle yanlış niyetli-ler arasında bile değildir. Yazıda bol Lenin adı, alıntısı kullanılmış ve Lenin, *bilinçli olarak*, titiz bir çabayla çarpıtılmıştır. Kutlu Lenin'i yanlış anladığı için yanlış yorumlamıyor, Lenin'in doğruluğuna inanmıyor. Kendisi Lenin'i doğru anlıyor ama insanlar doğru anlamasın-

diye, "Leninci" bir kılıf altında, Lenin'i kullanarak, bilerek bilinç çarpıtıyor.

Yazıda bu doğrultuda üç yöntem kullanılmıştır. Biri, alıntıları tarihsel ve fikri çerçeveden kopararak kullanmak. İkincisi, alıntıları doğru kullanıp, sonuçları pratikten kopuk, havada bırakmak ve dolayısıyla okuyanın kafasında Lenin'in fikrinin değil, Kutlu'nun "Leninci" olduğu izleniminin yer etmesini sağlamak. Üçüncüsü, mantık oyunları ile Lenin'i kendine suç ortağı yapmak. Kutlu sistematik çalışıyor.

Kutlu'nun kullandığı bütün Lenin adları ve alıntıları bunlardan birine örnektir. Ama biz üç yöntemde bazı örnekler vermekle yetineceğiz.

Birinciye örnekler

Kutlu, geçen sayımızdaki yazıda aktardığımız Lenin alıntısını tamamen Lenin'in dediklerinden farklı bir içerikle kullanmış.

Lenin 1905'te Rusya neden sosyalist devrim aşamasında değildir sorusunu yanıtlarken *sosyalizmin* nesnel-özel koşullarına değiniyor. Kutlu ise yazıda bunu *devrimin* nesnel-özel koşullarıyla özdeşleştiriyor ve aynı zamanda bugünün Türkiye'sinin de sosyalizm için uygun olmadığını(!), burjuva demokratik "devrim"(!) aşamasında olduğunu kanıt-

Resmi parti içindeki bir muhalefet gurubu tarafından kamuoyuna sunulmuş olan ve büyük önem taşıyan metinleri tümüyle yayınlıyoruz.

Türkiye Komünist Partisi Politik

Not: Yazıda geçen her X işareti bir isim demektir yazının orijinalinde, X bulunan yerlerde isim ve soyisimler yer almıştır.

1. Sarısözen, Yağcı ve Coşkun üçlüsünün başını çektiği ve partizan grubu diye anılan grubun 12 Eylül sonrası partiyi nasıl likide ettiği ve ettirdiği isim isim, bölge bölge, İstanbul'un semtleri, Ege, Karadeniz, Akdeniz ve Ankara'da... Bu klişe bağlı olanların dışındaki parti aparatlarını, varolan sekreterleriyle ilişkiyi kestirerek nasıl dağıttıkları... "Zor günler yaşıyoruz vb." kılıflarıyla insanların cezaevinde ve dışarıda nasıl perişan edildiği somut olay ve isimlerle biliniyor. Hangi aşamadan sonra "Parti yıkılıyordu, biz kurtardık" propandasına başlandığı ve kongre diye ancak iki gün süren

ve büyük bölümü X'un ajitasyon konuşmalarıyla geçen ("15-16 Haziran'da işçi sınıfımız tankların üstüne çıkmaktan çekinmemiştir. Devrim silahlı yoldan yapılacaktır tümcesinden korkanlar işçi sınıfımızı tanınamaktadırlar ...") vb. laflara kadar birçok konuşma da biliniyor.

2. Değil Türkiye'de, Batı Avrupa'da bile tabanda ön çalışma ve tartışmanın yapılmadığı ve sadece partizan grubunun tesbit ettiği delegelerle toplanan ve adına kongre denilen toplantıda gizli bölmede Türkiye'den gelenlerin aslında birçoğunun Batı Avrupa'dan geldiği ve bunların büyük bir bölümünün tekrar Batı Avrupa'ya döndüğü biliniyor. Örneğin X ve X sözkonusu gizli bölmede olanlardan-
dır.

3. Açık bölmede partiyi temsil eden delegelerden bazıları: X (kendisine diğer delegelere haber ulaştırma ve suflörlük görevi de verilmiştir), X, X ve X, X, X, X, X, X (X örgütünden), X, X, X, X, partizan'ın şaşmaz hempalarını saymaya gerek yoksa da X, X, bunlara ilaveten X, X ve yer darlığından ötürü isimlerini yazamadığımız birçok başka "delege" biliniyor.

4. İsim belirtilmeden yapılan MK seçimi ve herkes bahçeye çıktuktan sonra geriye çağırılanların MK üyesi olarak seçildiklerini bilmek için arif olmak gerekmiyor. Örneğin PB'ya aramızda işçi de olsun mantığıyla alınan X'in (ki bu adam bütün iyi niyetine rağmen Marksizm biliminden uzaktır) Veysi Sarısözen bu kişiyi çok kolay yönetirim diye seçtiği biliniyor. X'in baskı-

sıyla PB'da kalanların X ve X olduğu biliniyor. Şu anda engin ideolojik yazılar yazdığını sanan X ve diğer "Marksolog"lar da biliniyor.

5. Kongre gecelerinde odalardaki kulisler de biliniyor.

6. Kürt sorununda Fransa'dan, Almanya'dan, İsveç'ten (örneğin X, X, X, X) X'ye kadar ajanvari ulusal hareket oluşturma çabaları ve bunun için de diğer Kürt siyasi örgütlerine üye oldukları halde X gezileri sağlayarak, maddi destekler sağlayarak, öyle ki uluslararası telefon konuşmalarının parasını ödemekten tutun da Batı Avrupa'da dolanma olanakları sağlanarak Sol Birlik içinde varolan örgütlerin altını oymaya çalışıldığı ve şu anda kimlerin bu angajmanlar içinde olduğu biliniyor. Özellikle, bu kişilere "TKP'nin adı

geçtiğinde dozajını kaçırmadan küfür edebilirsiniz ki güvenirliliğiniz Kürtler içinde artsın" işaretinin verildiği de biliniyor.

7. X mitinginde X'a telefon ettirilerek "biz TKP olarak sizin saptadığınız sloganlar dışında slogan atmayacağız" teminatı verilmesine rağmen miting sırasında çeşitli siyasetler tarafından slogan atıldığında bunlara nasıl sahip çıktığı da biliniyor.

8. Çeşitli eğitim gruplarında (X ve X'deki) partizan klişinin marifetleri ve bunun içinde rol alan kişiler biliniyor. (Örneğin Kutlu'nun, Sarısözen'in ve bunun X'inin ayrı ayrı katıldıkları eğitim gruplarında) orada dönen klikçi kulisler biliniyor.

9. Şu anda X ile X arasında kuryelik yapanlar (örneğin X, ve X ve X) biliniyor.

TKP MK rganı Atılım ve Y ni Çağ'dan bölümler

Atılım'dan

"Büyük burjuvazinin TKP'ne karşı saldırısı yalnız açık faşist yöntemlerle belirmiyor. MİT, CIA, egemen çevreler yalnız kaba terörle TKP'yle başedemeyeceklerini biliyorlar. Bunu bildikleri için de yeni yeni sahte TKP'ler kurdurarak partiyi parçalamak, işçi sınıfı içindeki etkinliğini zayıflatmak, hatta işçi sınıfını başsız bırakmak istiyorlar. Bundan bir müddet önce gerek yurtta, gerekse dışarda ajanlarına TKP adına bildirimler yayınlattılar. Bu ajanların önemli bir kısmı, Maocu ve Kıvılcımcılardan seçilmiştir. Bir de, yine bu ajanlara TKP-R (reorganizasyon) diye bir örgütün adını ortaya attırdılar

"Bugün artık devrimci çevrelerce MİT hesabına TKP-R kışkırtması yapanların adı, kimliği biliniyor. Bunlar legal bir sosyalist partinin yöneticileri arasında bulunan ve Kıvılcımcı olarak tanınan bazı kişilerdir. Bu kişiler, sıkıyönetim devrinden hemen sonra yine büyük burjuvazi hesabına legal sosyalist hareketi böldüler, parçaladılar. Şimdi de MİT'in, ille gal çalışmak zorunda bırakılan TKP'ni illegalde bölmek, parçalamak planlarını uygulama çabasındadırlar. Bu kişilerin adlarını bizler de biliyoruz. Ve bu kişiler işçi hareketine daha da zararlı olmaya başladıkları zaman bu adları açığa vurmak, onları teker teker teşhir etmeyi devrimci bir ödev, işçi sınıfının savashına, halkımızın anti-emperyalist, anti-faşist, demokratik

haklar için mücadelesine bir hizmet sayıyoruz." (Atılım, Aralık 1975, sf.2)

"Maoculuğun, Troçkiciliğin, Kıvılcımcılığın, bütün sapık akımların burjuvazinin safında oldukları iyiden iyiye açığa çıkmıştır. Bazı Kıvılcımcıların emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin TKP'ni yıkma, parçalama planlarını uygulamak maksadıyla 'TKP-R' diye sahte komünist partiler kurma girişimlerine karşı da savaş gerekiyor. Bu kişilerin bilinen kimliklerini açıklamak ileride devrimci bir ödev olacaktır." (Atılım, 1 Ocak 1976, sf.7)

Yeni Çağ'dan

"Bu TKP'nin, yeni kurulan Türkiye Sosyalist İşçi Partisi (TSİP) ile bir ilişkisi, bağı olduğu anlamına gelmez. TSİP Marksizme yabancı, Kıvılcımcı bir temele oturtulmuştur. Bu temel yayınlanan programa yansımıştır. (Yeni Çağ, Temmuz 1974, sf.605)

"Türkiye Sosyalist İşçi Partisinin (TSİP'in) kuruluşu işçi sınıfının, ulusal güçlerin birliğini sağlayacak nitelikte olmadığı derhal görülür. Bazı TSİP yöneticilerine göre Türkiye'de sosyalist akım son on yıl içinde yoğun bir biçimde belirmiştir. Bugüne bu kısa süreli sosyalist akımın tek temsilcisi ve örgütleyicisi TSİP'tir. Bu ayıncı, bölücü ve değişik sosyalist akımlar arasında diyalog yollarını kapatan bir tutum olduğundan tekeli bir davranıştır." (Yeni Çağ, Ağustos

1974, sf.690)

"Bu tutuklamalar, baskılar, yargılamalar aynı zamanda komünist partisi kadrolarını, bir bakıma kalbura vurmak gibi bir nitelik de taşıyor. Yanı yoldan dönenler, korkaklar, dönekler sapır sapır dökülüyor. Bunlardan kimileri burjuvazinin ayaklarına kapanıyor. Kimi ajan oluyor. Kimi çekip gidiyor. Kimileri de 'sosyalist', 'komünist' rozetini zaman zaman çıkarıp gösteriyor. Likidatörler, bozguncular, provakatörler bunların arasında eksik değildir." (Yeni Çağ, Ocak 1975, sf.74)

"General eskisi Madanoğlu sonra tabii senatör Acuner Senato'da 12 Mart olaylarından sonra bazı açıklamalar yaptılar. Kıvılcımlı'nın, Mihri Belli'nin MİT ajanı olduklarını söylediler. Olaylar bunu doğrulamıştır.

"İşte böylesi bir ajanı, sapığı, TSİP yöneticileri kendilerine bayrak yapmışlardır. Kılavuzu böylesi bir karga olanlardan halka ne hayır gelir. 'Katki' dergisi, Aralık 1974 sayısında, TSİP üstüne bir açıklama yaptı. Bu partinin sözcülüğünü yapan 'Kitle' gazetesinin: 'Hürriyet Holding'in koltuğu altında icra-i sanat ettiğini' yazdı. Fotoğraflar, belgeler bastı. TSİP'in, merkezi New York'ta olan ve CIA'nın emrinde bulunan 'uluslararası işçi birliği'ne, bunun bir alt kolu olan 'Ortadoğu işçi birliği'ne bağlı olduğunu somut verilerle göstermeye çalıştı. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz

derler." (Aynı sayı, sf.78)

"TSİP yöneticileri İstanbul'da Viranşehir katliamını protesto mitingini tertipletiler. Böylece kendilerine aldanmış bazı kadroları polise teslim ettiler.

"TSİP yöneticileri (...) işçi hareketinin dışında olduklarını, işçi hareketini parçalamaktan başka bir amaçları bulunmadıklarını, ayrılıkçı bir parti kurduktan sonra bir daha ispatladılar." (Aynı sayı, sf.86)

"Bir yandan büyük burjuvazi, Demirel, Türkeş, Feyzioğlu, Erbakan grupları bir yandan da Amerikan emperyalizmi TKP'nin işçi sınıfı arasında ve genellikle kamuoyu arasında kazandığı otoriteyi ve sempatiyi kırmak için MİT'in ve CIA'nın uzmanlarını harekete geçirdiler. Memlekette 'TKP-R' diye sahte bir hareket yaratmaya kalkıştılar. Batı Berlin'de ve Batı Almanya'da ajanlarına birtakım bildirimler yayınlattılar. TKP adına yayınladıkları bu bildirimleri de 'Hürriyet' gibi MİT'in, CIA'nın organı durumunda olan yüksek tirajlı gazetelerde bastılar." (Yeni Çağ, Temmuz 1975, sf.648)

"TKP'nin militan kadroları işçi sınıfının içinde örgütleniyor ve ardıcıl olarak ideolojik savaştan geri durmuyorlar. Maoculuğun, Troçkiciliğin, Kıvılcımcılığın, bütün sapık akımların burjuvazinin safında oldukları iyiden iyiye açığa çıkmıştır. Bazı Kıvılcımcıların emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin TKP'ni yıkma, parçalamaya planlarını uygulamak maksadıyla TKP-R

diye sahte komünist partiler kurma girişimlerine karşı da savaş gerekiyor. Bu kişilerin bilinen kimliklerini açıklamak ileride devrimci bir ödev olacaktır." (Yeni Çağ, Aralık 1975, sf.1082)

"Birkaç ay evvel 'TKP-R' imzalı bildirimler dağıtarak ortaya çıkan ve komünist kadroları ve sempatanları şaşırtma, yetişmekte olan kuşaklara tuzak kurma, TKP'yi arkadan vurma hedefini güden provakatörlerin kimlikleri bugün biliniyor. Bunlar bir sosyalist partinin yöneticileri arasında yer almışlardır. TKP, bu provakatörlerin eylemleri işçi sınıfının devrimci hareketine, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşına zarar verecek ölçüye vardığı zaman, bunların maskelerini düşüreceğini, kimliklerini açıklayacağını, bunu devrimci bir ödev saydığını ilan etmiştir." (Yeni Çağ, aynı sayı, sf.1100)

"Daha bir olayı vurgulamak gerek. Partimiz TİP'i, TSİP'i yöneticilerini birbirine katmıyor. Bu partilerin tabanıyla tavani arasındaki farkları görüyor. Bunların hepsini bir çuvala doldurmak yanlış. Sonra, bunlar ayrı ayrı partilerdir, programları, tüzükleri ayndır. Tek cephe, savaş birliği kurmak bu cepheye girecek partilerin kendilerini dağıtıp, ortadan silinmeleri demek değildir. Bu yoldaki dedikodular dipsizdir. Bunun gibi karanlık oyunlara kalkışmaları da bu oyunlara kalkışmak isteyenlere hiçbir hayır getirmedir. Tersine kendilerini parçaladı." (Yeni Çağ Şubat 1977, sf.177)

Resmi parti içindeki muhalefetin yayınladığı ikinci ana metin de budur.

Kutlu bu kadar alıntıya neden gerek duyuyor

Bürosu'na

10. İŞTE İLLEGALİTENİZ BU KADAR. KAFANIZ KUMDA, KİÇİNİZ DIŞARDA.

11. Ekte üç sayfa olarak sunduğumuz, *Yeni Çağ*, ve *Atılım*'daki yazılarınızı, ihbarcı tutumunuzu uygun bulsaydık, aslında bu bilgileri kitap halinde hemen yayınlardık. Siz çok kişiyi ve çok örgüt yöneticisini ihbar ettiniz. Ancak biz sizin gibi yapılmaması gerektiğini kanıtlayacağız. İşçi sınıfımıza ve halklarımıza, özellikle de uluslararası sosyalist harekete olan güvenimizden dolayı sizinle politik platformda mücadele etmeyi tercih ediyoruz. Aslına bakılırsa kongre delegesi diye, sendika bürokratlarından tutun da, Marksizmden-Leninizmden uzaklardan yakından ilişkisi olmayan ve hatta çocuk yaştaki kişileri tek tek açıklamak, parti tabanının gözünde ve sol kesimin gözünde hiç yoruma gerek bırakmadan sizin illegaliteyi nasıl kullandığınızı ve parti tabanını temsilen gelenlerin "şanlı 5. kongrede" ne derecede temsil hakkına sahip olduğunu göstermeye yeterdi. Ancak şuna inanıyoruz ki ne gerekçe ile olursa olsun, ne yarar sağlarsa sağlasın böyle bir davranış bizi sizin düzeyinize düşürür. İşte biz hiç olmazsa sizin düzeyinize düşmemek için korkunç çaba göstereceğiz.

12. Sonuç olarak siz partizan kliğine karşı mücadelemiz ideolojik platformda yürüyecektir. Uzun süreden beri süregelen ayrışmalar şu başlıklar altında toplanabilir:

A. Kongre denen toplantı gayrı meşrudur ve tabanı hiçbir şekilde temsil etmemektedir.

B. Parti hergün giderek sağa kaymakta, bütün umudunu burjuva muhalefete bağlamaktadır.

C. Sol Birlik olumlu bir adımdır. Ancak bugünkü TKP yönetiminin makyavelist politikası güvensizliğin büyümesinde ana etkindir.

D. Kemalizm ve burjuva kuyrukçuluğu ve özellikle de makyavelizm bugünkü yönetime tümüyle egemendir. Ulusal soruna bakış da aynı anlayışın derin izlerini taşımaktadır.

E. 1973 sonrası TKP'nin geçmişindeki tüm olumsuzlukların reddedileceği ve partinin adeta eriyip yok olduğu söylendiği halde bütün yanlışlara geçmişimize sahip çıkıyoruz adı altında sahip çıkmakta ve sürdürülmektedir.

F. Örgüt anlayışı tamamen dejenere edilmekte ve mavi boncuk dağıtma politikası artık genel örgüt anlayışı haline gelmiştir.

G. Ülkemiz gibi Cumhuriyet tarihinin üçte ikisi sıkıyönetim ve cuntalarla geçmiş sert toprağın gerektirdiği örgüt ve kadro anlayışı doğrultusunda hiçbir gelişme yoktur. Örneğin 1984 yılında Türkiye'ye göndermek için fazla tanınmamış gerekçeyle görevlendirilen ve sizin güvendiğiniz kişilerden oluşan bir grup tam Türkiye'ye gönderilecekken, gitmesi gerekenler bin türlü bahane gösterip, hepsi X'den gerisin geriye mutlu yuvalarına dönmüşlerdir. Böyle şekilsiz bir örgütlenmeden bundan başka bir sonuç bekleyen sizler daha çok yanılacaksınız.

...tehditlerinize gelince.

Sadece şunu söylemekle yetineneceğiz. "Tavşan korktuğu için kaçmaz, kaçtığı için korkar." Siz korktuğunuz için kaçmıyorsunuz, kaçtığınız için korkuyorsunuz.

Dikkat ederseniz "şöyle yaparsanız veya böyle yaparsanız açıklarız" gibi bir tehditte bulunmuyoruz. Sizden hiçbir istemimiz de yoktur. Nasıl biliyorsunuz öyle yapın. İmam bildiğinden başka birşey okuyamaz, sizin de bildiğinizi okuyacağınızın inanıyoruz. Bizim politikamızı sizin davranışlarınız, veya bize karşı uygulamalarınız belirleyecektir. Kendimiz, tabii ki çapımızın elverdiği kadar, işçi sınıfının ve halklarımızın mücadelesine katkıda bulunmaya çalışacağız. En iyi yargıç zamandır. Partizan kliğinin kim olduğunu ve partide, gerçekten, kendinden önce işçi sınıfının ve halkların çıkarlarını düşünen insanlar olduğunu zaman gösterecektir. Bu da bizim zamana dilekçemizdir.

Not: Elinizdeki bu yazı, yazıda geçen isimler silinmiş olarak — Kemal Burkay, Yalçın Yusufoglu, PPKK Genel Sekreteri, Behice Boran, Teslim Töre, Dev-Yol, Dev-Sol, TKP-B, Kurtuluş, KUK, KUK-Sosyalist Eğilim, Haluk Yurtsever, diğer örgüt ve kişilere, ayrıca isimler silinmemiş olarak da X ve X iletilecektir. Yazının tamamı üç adet fotokopi sayfasıyla birlikte sekiz sayfadır.

İnsan veya örgüt sağ ya da sol sapma içinde olabilir. Ancak en zararlı ilkesiz olanıdır. Ya göründüğünüz gibi olun, ya da olduğunuz gibi görünün. "İstikrarlı kötü, istikrarsız herşeyden bin kat daha tercihe şayandır."

Son not: Bu yazının orijinali TKP'nin yetkilisine okutulmuş, fakat söz konusu X bu yazıyı almayacağını, bunları sözlü iletteceğini ve daha sonra anlatacağımız tehditleri savurarak masayı terketmiştir.

Yol ve Amaç dergisinin 9. sayısında Kutlu'nun oldukça uzun bir yazısı yayınlandı. Bu yazı gerçekten de SCY (Sarısozen, Yağcı, Coşkun) tayfasının bütün anlayışını toplu bir biçimde sergilemesi açısından büyük önem taşıyor. SCY ne diyor, daha doğrusu neyi kanıtlamaya ve kendi dışındaki solu ne üzerinde ikna etmeye çalışıyor? Daha ileri gidersek ulaşmak istediği veya ulaşabildiği yığınları nereye doğru yönlendirmeye çalışıyor?

Bu kadar dolambaçlı ve yazının neredeyse yarısını Lenin'den alıntılarının kapladığı 26 sayfalık makalenin özeti şu: "Bugün ülkemizde faşist cuntaya karşı yükselen bir burjuva muhalefeti vardır ve bunun siyasal biçimdeki temsilcileri DYP ve SODEP'dir. Bu siyasal partiler burjuva demokrasisi istemektedirler. Sol güçler politik arenanın dışında kalmak ve yığınlardan yalıtılmak istemiyorlarsa faşist cuntaya karşı yükselen bu burjuva muhalefeti desteklemelidirler." "Diğer yandan, biz burjuvazinin değişik kanatlarının bugün bir demokrasi asgari müşteregi orta-ya koyabilmiş olmalarına büyük değer veriyoruz, bunu hiç ikircimlenmeksizin destekliyoruz."

Devamla, "Günümüzde iki ayrı demokrasi platformu oluşmuştur. Birincisi burjuva muhalefet partilerinin birleştiği demokrasi asgari müşteregidir. Şöyle özetlenebilir. 1. Diktatörlüğe karşılık ve erken seçim istemi, 2. Batılı anlayışta demokratik hak ve özgürlüklerin tanınması, 3. 1982 Anayasasının değişmesi, 4. Militarizme karşı olma, 5. Komşularımıza karşı bölgemizde gerçekçi, barışçı, yumuşama yanlısı bir dış politika izlenmesi, 6. İMF'nin dayatmalarına boyun eğilmemesi" deniyor.

Sanki en kısıtlı burjuva demokrasisinin bile faşizmden daha kötü birşey olduğunu ileri süren varmış gibi uzun uzun alıntılarla, burjuva demokrasisinin faşizmden daha iyi ve yararlı olduğunu anlatıyor ve şöyle soruyor. "Politik demokrasi olmadan başta işçi sınıfı olmak üzere geniş halk yığınlarını örgütlenme olanağı dünyanın neresinde görülmüştür?" Bu bilgiç sorudan sonra şöyle devam ediyor: "Burjuva demokrasisi biçimsel, formeldir. Ama formel demokrasi hiç de önemsiz değildir. İşçi sınıfı bu sınırlı demokratik özgürlüklerden yararlanarak burjuvazinin formel demokrasisinin iç yüzünü kavrar. Şöyle der ona: 'Demokratim diyorsan grev hakkını tanı.' Grev hakkı kısıtlı da olsa işçi sınıfı bu hakkı kullanmaya başladığı zaman en geniş yığınlar bu kısıtlamayı görecektirler. Giderek kendi öz deneyleleriyle burjuvazinin özgürlükleri gerçekten tanımayacağına,

onun tanıyacağı özgürlüklerin kendi temel sorunlarını çözmeyeceğini, bunun için düzenin değişmesinin zorunlu olduğunu anlayacaklardır. Yani burjuvazinin demokrasi karşısındaki tutumunun yığınların gözünde açığa çıkması ben demokrasi için çalışacağım diyen burjuvaziye 'hayır sen gericisin, gerici kal' diyerek değil, bizzat sınıf mücadelesi ile hakları elde etmek ve kullanmak için mücadele ile ve bizzat kullanarak sağlanabilir. Bunun için de burjuvazinin formel demokrasisinden yana her tutumunu değerlendirmek zorunludur."

Tam buraya uyacağı için daha önce yazılan alıntıyı bir daha yazmak istiyoruz: "Bunu hiç ikircimlenmeksizin destekliyoruz." Neresinden başlamak lazım bu deli saçması denebilecek kadar ciddiyetten uzak görüşlerin? İnsan bir kere şaşmaya görsün, yol şaşınca insanın nereye çıkacağı belli olmaz.

Efendim biz ne demeli imişiz? "Ben demokrasi için çalışacağım" diyen burjuvaziye, "hayır, sen gericisin, gerici kal" dememeliyiz.

Cuntanın bol Kemalizmli döneminde Cumhuriyet yazarı İlhan Selçuk dayanamayıp "Kemalizm muz mudur ki isteyen niyetine göre soyulsun" diye yazmıştı da gazete haftalarca kapanmıştı. İlahi Haydar Kutlu, demokrasi muz mu? Dünyada Nazi artıklarının dışında kendine "ben demokrasi için çalışmıyorum, demokrasiye karşı çalışıyorum" diyen burjuvazi mi var? Demokrasinin can düşmanı Regan kadar demokasi havarisi görünen ve bunu her gün haykıran başka kim var bu dünyada? Bu duruma göre demokrasisinin kalesi Vaşington diyen Regan'a da "gericisin" dememeli, özellikle "gerici kal" hiç dememeliyiz. Çünkü ne olur ne olmaz bakarsın bizim sözümüzü dinler de ilerleyecekken gerici kalabilir sonra.

Efendim, bu duruma göre ülkemizde ilerlemiş ama bir türlü "sol sapma solcuların" rahat bırakmadığı ve devamlı "hayır sen gericisin, gerici kal" diyerek ilerlemesine engel olunan bir burjuvazi varmış. Kimmiş kimmiş?

Bir bilen, yani Demirel'in koordinatörlüğündeki DYP. O AP ki, DGM'leri kurduran, Kontr Gerilla'yı kollayan, kanlı katiller örgütü MHP'yi kanadı altına alan, iti ite kırdıracağız diye binlerce devrimcinin, emekçinin kanına giren. Tüm anti-demokratik yasaların savunucusu ve uygulayıcısı. İMF'nin ve ABD emperyalizminin bir numaralı uşağı. Anti-komünist ve herşeyden önemlisi Türkiye devriminin önünde en büyük engel olan faşist milislerin dün de bugün de kol kanat gericisi DYP, içi boş bir demokrasi

şampiyonluğu yapıyor diye "hayır, sen gericisin" bile diyemeyeceğiz, dememeliyiz. Ya ne demeliyiz? Haydar Kutlu'nun yukarıda saydığı 6 maddeyi sayacağız ve "Günümüzde iki ayrı demokrasi platformu oluşmuştur. Birincisi burjuva muhalefet partilerinin birleştiği demokrasi asgari müşteregidir" deyip, bırakalım komünist olmayı bir tarafa, insan olarak vicdanımız sızlamadan şunu ekleyeceğiz: "Bunu ikircimlenmeksizin destekliyoruz." İnsan pusulayı şaşırırsa Kutlu ve dalkavukları gibi sapmalı.

Tabii ki sorun bir vicdan ve duygu sorunu değildir. Ne var ki DP mirasçısı ve AP mimarlarının oluşturduğu DYP'de öyle Haydar Kutlu'nun saydığı 6 maddede vurgulandığı gibi bir demokratlaşma biçiminde ilerlemenin esamesi yoktur. Demirel'de değişen sadece her paragrafta yerli yersiz tekrarlanan fakat özellikle içeriğine girilmekten kaçınılan "demokrasi" sözcüğüdür. Cüneyt Arcayürek'in "Demirelname" diye tanımlayabileceğimiz altı ciltlik kitabında görüleceği gibi Demirel'in, yani DYP ismiyle örgütlenmiş AP'nin dünden bugüne değişmiş önemli hiçbir görüşü yoktur. Demirel'in bugün cuntaya karşı yönelttiği eleştirilerin temel mihver "seçimle gelmiş bir hükümet olmalıdır. Ordu hükümetin emrinde, anarşiye teröre ve devlete karşı işlenen fiillere karşı var gücüyle mücadele etmelidir" biçimindedir. Aslında DYP bu anlayışı her fırsatta açıkça belirtmektedir. Asıl anlaşılamayan Kutlu'nun bu DYP'ye hiç de sahip olmadığı misyonları sanki varmış gibi yakıştırmasıdır. Örneğin Kutlu'nun 2 numaralı olarak belirttiği "Batı anlayışta demokratik hak ve özgürlüklerin tanınması" konusuna bakalım. AP, 1982 Anayasası gibi bir anayasaya sahip olmak için kırık bin türlü yol deneyen parti değil midir? Yani şimdi DYP batılı anlayışta hak ve özgürlüklerin tanınması doğrultusunda istemler mi ileri sürmektedir? Örneğin 141-142 kalkanak mı demektir? DGM'ler kurulmayacak mı demektir? YÖK yasası, sendika yasası, toplu sözleşme ve grev yasası değişecek mi demektir? Ve buna benzer birkaç somut istemde mi bulunmaktadırlar? Yoksa Cindoruk-Kutlu gizli görüşme yapıp da DYP tarafından Kutlu'ya el altından bu doğrultuda bilgiler mi verilmiştir? Kaldı ki Demirel veya DYP bugün bunları söylese bile bu bunlara inanacak mıyız? İnanmayanlara, dönüp DYP'ye "hayır sen gericisin", "yalan söylüyorsun" diyenlere, Demirel'in yanına geçip saldıracak mıyız? Anlayışsızlar, burjuvazinin ilerlemesini engellemek için (Devamı sayfa 14'te)

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!
Karkerên hemû welatan yekbîn!

İŞÇİNİN SESİ

Demokrasi için
tek yol devrim!
Yıl:11, Sayı:298, 20 Ocak 1986

Demokrasi sınıflararası barışla değil, devrimle elde edilecektir.

Oyunlar, oyunlar

1986 yılının "olaylara gebe" olduğu herkes tarafından kabul edilen bir olgu. 1985'in son aylarında Şevket Yılmaz bile bunu açıkça söylemiştir. Ocak başında Mümtaz Soysal "önümüzdeki yıl sabırların tükenme yılıdır" diye yazdı. (Milliyet, 4 Ocak 1986) "Etkili çevreler", "ulusal güvenliği tehlikeye düşürecek boyutta" sorunlara karşı uyarılarda bulundular. Alarm zilleri çalıyor diye açıkça söylemeyenler de taktik icabı söylemiyorlar. Ama 1986'nın olaylara gebe olduğundan kimsenin kuşku yok ve herkes kendine göre hazırlıklar yapıyor, önlemler alıyor.

Türk-İş yönetimi eylem yapma doğrultusunda adımlar atıyor. Yeni yeni partilerin kurulacağı söylentileri dolaşiyor. Legal sosyalistlerin sesi de duyulmaya başladı. İşçi sınıfının, emekçi yığınların arasından kabarık gelmekte olan dalga karşısında harıl harıl bir arayıştır sürüp gidiyor. Bu arayışın son buluşu da demokrasiyi sınıf uzlaşması, demokrasi savaşımını sınıf kavgasından kopuk olduğu ölçüde "uygar" olan bir alan olarak yansıtmaya yönelik çabalar. Eskiden "ne sağcıyım, ne solcu, futbolcuyum furbolcu" diye bir söz vardı. Bu, emekçileri siyasetten uzak tutmak amacıyla kafalara sokulmaya çalışılırdı. Artık Türkiye'de halkın siyasal düzeyi o denli ilerledi ki bu söz çok gerilerde kaldı. Bugün yenisi deniyor: "Solcuyum ama sağ ile aynı demokrasi yolunda yolcuyum." Göreceğiz. Zayıf halka Türkiye'nin pratiği, bu sözü de, hem de çok daha kısa bir sürede beyin yıkama araçları müzesine gönderecektir.

Eskiden "ne sağcıyım, ne solcu, futbolcuyum furbolcu" diye bir söz vardı. Bu, emekçileri siyasetten uzak tutmak amacıyla kafalara sokulmaya çalışılırdı. Artık Türkiye'de halkın siyasal düzeyi o denli ilerledi ki bu söz çok gerilerde kaldı. Bugün yenisi deniyor: "Solcuyum ama sağ ile aynı demokrasi yolunda yolcuyum." Göreceğiz. Zayıf halka Türkiye'nin pratiği, bu sözü de, hem de çok daha kısa bir sürede beyin yıkama araçları müzesine gönderecektir.

Şimdi, yukarıda sözünü ettiğimiz gelişmelere daha yakından bakalım.

İşçiler ve Türk-İş

Türkiye işçi sınıfını hareketsiz sananlar, kendi zihinleri pek hızlı ve başarılı hareket etmeyenlerdir. Bunlara silah çekersen saldırıya uğradıklarını anlarlar ama renksiz kokusuz bir zehirli gazla saldırı, haberleri bile olmaz. Kendileri böyle oldukları için işçi sınıfının hareketinden de haberleri olmuyor.

İşçi sınıfının öncü kesimleri uzun bir süredir durumun bilincindedir. Ama son birkaç yıl içinde sınıfın geri kesimleri de hızla yol almıştır. Bugün öyle bir durum vardır ki işçilerden Türk-İş yönetim katlarına doğru şiddetli bir basınç yükselmektedir ve nitekim Türk-İş en sonunda birşeyler yapmaya yönelmektedir.

"Parlamentoya çağrı"(!) toplantısından sonra ilk miting

Eskiden "ne sağcıyım, ne solcu, futbolcuyum futbolcu" diye bir söz vardı. Bu, emekçileri siyasetten uzak tutmak amacıyla kafalara sokulmaya çalışılırdı. Artık Türkiye'de halkın siyasal düzeyi o denli ilerledi ki bu söz çok gerilerde kaldı. Bugün yenisi deniyor: "Solcuyum ama sağ ile aynı demokrasi yolunda yolcuyum." Göreceğiz. Zayıf halka Türkiye'nin pratiği, bu sözü de, hem de çok daha kısa bir sürede beyin yıkama araçları müzesine gönderecektir.

Türkiye'de burjuvazinin sağının, solunun, burjuva sosyalistlerinin ve resmilerin rol aldığı kolektif bir senaryo oynanıyor. Demokrasi kavgası sınıf savaşımından koparılmaya, sınıflarüstü yansıtılmaya çalışılıyor. Bu boşunadır. Türkiye'de gerek geçmiş deneyimler, gerekse bugünün gerçekleri demokrasiyle sınıf savaşımını ve devrimi öylesine birbirine geçirmektedir ki bunları ayırmaya kimsenin gücü yetmeyecektir.

İzmir'de yapılacaktır. Türk-İş Üçüncü Bölge Temsilcisi Orhan Demir Sorgu, "tenceresi delinen, mutfak küçülen herkesi mitinge" çağırması ve şöyle demıştır: "Mitingimizde... emekçilerin, işsizlerin hatta köylü ve esnaf sorununu da dile getireceğiz. Çünkü esnaf maddi yetersizlikler nedeniyle kepengi kapatınca artık işçi oluyor. Köylü de tarlasındaki ürününden zarar edince çareyi malı mülkü satıp kente göç etmekte buluyor. Sonuçta o da işçi olup çıkıyor." (Milliyet, 12 Ocak 1986) Bu sözler, Türk-İş tabanındaki işçinin toplumdaki hızlı işçileşme sürecini gördüğünü ve köylünün, esnafın sorununu da bu temelde dile getirmeyi istediğini gösteriyor.

"Parlamentoya çağrı toplantısında Şevket Yılmaz'ın sözleri "genel grev" belgileriyle kesilmişti. Son sıralarda Türk-İş içinde en çok konuşulan konu da "genel grev"dir.

Nokta'nın yaptığı araştırmalara göre sendika yöneticilerinin çoğu genel greve "evet" demektedir. Ancak yöneticilerin genel grev hakkındaki konuşmalarında da, genel greve "evet"lerinde de demagojik, yani tabanın duygularına göre şerbet vermeye çalışan bir üslup vardır. Gerçekten de, Türk-İş'teki sendika yöneticilerinin yasadışı bir eylem türünü konuşup tartışmaları için tabandan bu yönde basınç çıkıyor olması gerekir. Öyledir.

İşçi sınıfının arasından kabarık gelmekte olan dalga Türk-İş yöneticilerini eylem yapmaya ittiği gibi, yasa dışı eylem türlerini bile şimdilik en azından konuşmaya zorluyor. Türk-İş yöneticileri istesinler-istemeyinler kavgaya yükseliyor.

İşçi sınıfının ayak sesleri duyul-

unca, siyasal yaşamdaki arayış da yine yoğunlaştı.

Arayışlar

Faşist partinin reklamları arttı. ANAP içindeki ekiplerin çatışması yine su üstüne çıkmaya başladı. Cindoruk'a karşı Yazar başarılı olamayınca şimdi Aydın Menderes yavaştan piyasaya sürülüyor. SHP'de hizipler arası kavgaya yumruklarla yürütülür oldu. Demokratik Halkçı Parti adlı bir sosyal demokrat partinin daha kurulacağı söyleniyor. Ama son arayışların en önemli özelliği legal sosyalistlerin ortaya dökülmesidir.

Son sıralarda gazetelerde sık sık Aybar'ın demeçlerine rastlanıyor. Sosyal demokrasiyi sol olmayan sol diye niteleyerek, bazı güzel sözler eden Aybar, öte yandan "Atatürk'ün tam bağımsızlık dediği düzenin sosyalizm olduğunu" ileri sürüyor. Solun parçalanmışlığını açıklarken olguları doğru yansıtmıyor. "Bütün anarşi olayları Amerika ve CIA'nın tertipleridir" diyor. Kendi anti-Sovyetizmi yüzünden resmi TKP'ye düşman olan Aybar, birçok görüşüyle gerçekte resmi görüşlerin legal sözcülüğünü yapıyor. Bu arada Doğu Perinçek de yavaştan ortalığa çıkıyor.

Arayış, halkın kabarcak savaşımını dizginleyecek tamponlar arayışıdır. Eskiler yetmiyor, yeniler hızla eskiler, arayış zorunlu olarak sürüyor ve doğal olarak gün geçtikçe ağırlığıyla sola yöneliyor. Türkiye'de siyasal platform hızla sola kayıyor.

Ortaya binbir türlü parti çıktı, aralarında türlü çeşitli kavgaya gürültü yürüdü. Sol hareket hâlâ Türkiye'de faşizm var diyordu. Şimdi kendilerine Marksist di-

yenler de, bu iddialarını açıkça belirterek gazete sütunlarında boy vermeye başladılar. Sol hareket hâlâ faşizm var diyor ve bununla da bağlı olarak, kriz içinde kıvranıyor. İşçi sınıfının yükselen savaşımı küçük burjuva solları hizaya sokacaktır.

Ve buluş

"Sivil toplumcular" denen ve sınıf uzlaşmacılığını Marksist terminolojiyle savunan bir çevre uzun bir süredir "sağ ve sol birbirleriyle değil birlikte kavgaya vermeli" türünden görüşler yayıyordu. Bunların hemen ardından resmiler de aynı telden hem de çok daha yüksek tonda çalmaya başladılar. Sınıf uzlaşmacılığına "teoriler" döktiler. İşçi sınıfının sınıf çıkarlarını değil "ulusal çıkarları" savunması ve en önde "savaşarak" demokrasi kavgasında "öncülüğü" alması gerektiğini ileri sürdüler. Türkiye'deki legal yayınlarda "sağa karşı değil demokrasi için birlik" gibi yazı başlıkları belirdi.

Derken son zamanlarda bu durum "ulusal bir senaryo"ya döndü. DYP, erken seçim, kurucu meclis ve yeni bir anayasa için "demokrasi yanlısı" partileri işbirliğine çağırdı. DSP bunu kabul etti. Herhalde resmiler de Cindoruk'a telgraflar, mektuplar, sözcüler vb. gönderip bu "kutsal" öneriyi "huşu" ve coşku ile kabul ettiklerini belirtmişlerdir.

Bu işbirliğiyle birlikte ikili bir manzara doğdu. Bir yandan bunun ne denli "uygar" bir girişim olduğunu, sağ-sol çatışmasının ne denli "geri" birşey olduğunu söyleyenlerin gürültüsü duyuldu. Öte yandan bunu eleştirenlerin sesi geldi. Ama işin ilginç yanı, sağ sağı, sol solu

eleştirirken, sağ solu, sol sağı övdü. Böylece, eleştirenler bile, demokrasi konusunun sağ-sol konusundan apayrı birşey olduğunu işleyen senaryoda rol almış oldular.

Tavanda uzlaşma

DYP ile DSP anlaştılar ama anlaştıkları noktalar arasında dişe dokunur hiçbir somut nokta yok. Erken seçim ama ne zaman belli değil. Yeni anayasa ama nasıl belli değil. Sözde "demokrasi" için anlaşılıyorlar ama nasıl bir "demokrasi" istedikleri anlaşmaya dahil değil. Oysa dertleri jest yapmak değil, gerçekten demokrasi olsa, herhalde öncelikle içeriğe ilişkin bazı yönler açıklanır ve bunlara destek toplamaya çalışılırdı. Dertleri bu değildir ve Rahşan Ecevit de bunu açıkça dile getirmiştir:

"...Asıl önemli olan sağla sol arasındaki uçurumu ve kutuplaşmayı gidermeye yönelik bir ulusal uzlaşmaya varılmasıdır." (Hürriyet, 14 Ocak 1986).

Üstelik Rahşan Ecevit, bu girişimin somut ürün vermesinin 2-3 yıl alabileceğini de söylüyor. Açık ki hedef demokrasi değil, sınıf savaşımını örtbas etmektir. DSP gerçek bir sol partiymiş gibi toplumun önünde DYP ile el sıkışıyor ve böylece sınıflar arası barış propagandası yapıyor.

Ancak bir nokta unutuluyor. DSP, gerçek bir sol parti değildir. Burjuva soludur ve ne kadar taban taban diye bağırırsa bağırırsın, Türkiye toplumunun tavanından asılıdır. Türkiye'de, Rahşan Ecevit'in sosyal demokrat düzene örnek verdiği İskandinav ülkelerindeki gibi kırıntılar dağıtılmadığı için, sınıflar arası bir "ulusal uzlaşmanın" geçici olarak bile temeli ve olanağı yoktur. DSP tavanda asılı kalacaktır. DYP ise zaten tavanda da değil, damdadır.

Türkiye'de burjuvazinin sağının, solunun, burjuva sosyalistlerinin ve resmilerin rol aldığı kolektif bir senaryo oynanıyor. Demokrasi kavgası sınıf savaşımından koparılmaya, sınıflarüstü yansıtılmaya çalışılıyor. Bu boşunadır. Türkiye'de gerek geçmiş deneyimler, gerekse bugünün gerçekleri demokrasiyle sınıf savaşımını ve devrimi öylesine birbirine geçirmektedir ki bunları ayırmaya kimsenin gücü yetmeyecektir. Burjuvazi ve yamakları "show" yapıyorlar, yapadursunlar.

Bizim en önemli görevimiz fabrikalara, işçi semtlerine dalmak, buralarda kök salmaktır. Her fabrikadan makina sesinden önce İşçinin Sesi duyulmalıdır.

Cemile Çakmak